

Sygn. akt VIII Gz 1/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Wołoszyk

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B.

przeciwko Z. B.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 16 września 2016 r. (sygn. akt VIII GNc 76/15)

postanawia :

- 1. odrzucić zażalenie odnośnie pkt 2 postanowienia,**
- 2. w pozostałej części oddalić zażalenie.**

UZASADNIENIE

W dniu 16 stycznia 2015 roku wydano w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty , któremu w dniu 26 marca 2015 roku nadano klauzulę wykonalności. Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 roku postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności uchylono. Wydano zarządzenie o uchyleniu jego prawomocności, a następnie przesłano pozwanemu nakaz zapłaty wraz z załącznikami, na wskazany przez niego adres: skrytka pocztowa (...), B.. Nakaz zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 roku został doręczony pozwanemu przez podwójne awizo w dniu 7-go lipca 2015 roku. Zgodnie z treścią art. 139 § 1 kpc , w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających , pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Datą doręczenia pisma sądowego w wypadku przewidzianym w art. 139 § 1 k.p.c. jest data, w której upłynął termin do odbioru złożonego pisma w oddawczym urzędzie pocztowym, jeżeli przed upływem tego terminu adresat nie zgłosił się po odbiór. W niniejszej sprawie korespondencja zawierająca nakaz zapłaty wraz z załącznikami (m.in. odpisem pozwu), została doręczona pozwanemu w sposób określony w art. 139 § 1 k.p.c., na wskazany przez niego, (w piśmie z dnia 23 maja 2015 roku) adres. Pierwsze awizowanie miało miejsce w dniu 22 czerwca 2015 roku a drugie w dniu 30 czerwca 2015 roku. Skutek doręczenia nastąpił zatem w dniu 7 lipca 2015 roku.

Stosownie do treści art. 502 § 1 kpc , sprzeciw od nakazu zapłaty powinien zostać wniesiony w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu. W myśl powyższego ostatnim dniem do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 roku był dzień 21 lipca 2015 roku. Z upływem tego dnia nakaz zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 roku stał się

prawomocny. Pismo pozwanego z dnia 22 lutego 2016 roku, które stosownie do wyjaśnienia zawartego w jego piśmie z dnia 13 kwietnia 2016 roku stanowi skargę na orzeczenie referendarza o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 16 lutego 2015 roku oraz jednocześnie sprzeciw od tego nakazu zapłaty, wpłynęło do sądu w dniu 24 lutego 2016 roku, a zatem po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu. Zgodnie z art. 504 § 1 k.p.c. sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu.

Stosownie zaś do treści art. 767^{3a} k.p.c., w postępowaniu egzekucyjnym skarga na postanowienie referendarza sądowego przysługuje w przypadkach, w których na postanowienie sądu przysługuje zażalenie. Sąd rozpoznaje skargę w składzie jednego jako sąd drugiej instancji. Rozpoznając skargę, sąd wydaje postanowienie, w którym zaskarżone postanowienie referendarza sądowego utrzymuje w mocy albo je zmienia. Pozwany w piśmie z dnia 22 lutego 2016 roku wniósł skargę na postanowienie referendarza sądowego o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 roku. Nakaz zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 roku został pozwanemu skutecznie doręczony w dniu 7 lipca 2016 roku, a zatem stał się on prawomocny z upływem dnia 21 lipca 2015 roku. Postanowieniem referendarza sądowego z dnia 24 listopada 2015 roku zasadnie nadano mu klauzulę wykonalności i z uwagi na to nie podlegał ono uchyleniu.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 roku oraz utrzymał w mocy postanowienie Referendarza Sądowego z dnia 24 listopada 2015 r., o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 roku.

Powyższe postanowienie zaskarżył pozwany, zarzucając mu m. in. naruszenie art. 777 § 1 pkt 1 kpc, art. 135, 139 kpc oraz art. 359 i 794 kpc przez utrzymanie klauzuli wykonalności nieprawomocnemu nakazowi zapłaty. Zdaniem pozwanego nakaz zapłaty z pozwem nie został mu prawidłowo doręczony, a co za tym idzie nie mógł się uprawomocnić, odbierając pozwanemu prawo do obrony i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy. Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty z pozwem i załącznikami, sprawdzenie prawidłowości wniesionego pozwu co do zasadności wydanego nakazu, a wydanego na podstawie przedawnionych, nieważnych dokumentów oraz uchylenia klauzuli wykonalności z dnia 24.11.2015 r. i postępowania egzekucyjnego Km 285/16.

Pozwany wskazał, że dowiedział się o wytoczeniu sprawy przez powoda z wezwania komorniczego i w terminie 6 dni złożył zażalenie na wydanie nakazu przez SR w Bydgoszczy. Na to zażalenie otrzymał w dniu 25.06.2015 r. postanowienie Sądu które częściowo odpowiadało na złożone przez pozwanego zażalenie zawierało ono postanowienie Sądu o uchyleniu klauzuli wykonalności nie zawierało natomiast najważniejszej dla pozwanego nakazu zapłaty, pozwu z załącznikami. Dnia 9.02.2016 r. komornik przysłała zawiadomienie o wszczęciu kolejnej egzekucji w tej samej sprawie z załączoną już na kserokopię nakazu zapłaty. Na tym nakazie u powoda widniała klauzula z dnia 26.03.2015 r. prawomocnie uchylona, w związku z tym nadana ponownie klauzula z dnia 24.11.2015 r. winna widnieć na tym samym egzemplarzu druga obok uchylonej. Na tę okoliczność pozwany ponownie złożył zażalenie w dniu 22.02.2016 r.

Zdaniem pozwanego, nie można zgodzić się z treścią postanowienia z dnia 16.09.2016 r. Dlaczego pozwany nie otrzymał nakazu zapłaty z pozwem w terminie kodeksowym, dlaczego dotarła do pozwanego korespondencja z postanowieniem z dnia 22.06.2015 otrzymana 25.06.2015 bez załączników. Co się stało zresztą, która wg uzasadnienia Sądu cytuję „Wydano zarządzenie o uchyleniu jego prawomocności, a następnie przesłano pozwanemu nakaz zapłaty wraz z załącznikami, na wskazany przez niego adres: skrytka pocztowa (...) B.”. Twierdzeniu o podwójnym awizowaniu przeczy w/w cytata z uzasadnienia. Pozwany oświadczył, iż żadnych awiz o przesyłkach nie otrzymał. Awizowanie w dniach 22.06.2015 oraz 30.06.2015 nie miało miejsca. Dlaczego Sąd pominął rozpatrując zażalenie treść uzupełnionych braków formalnych, a mianowicie nie rozpatrzył wytłuszczonego w piśmie procesowym akapitu 1 i 2 oraz pominął art. 794 kpc. Pozwany o wszystkim dowiedział się z załączonych do zażaleń pism komorniczych z dnia 19.05.2015 i 09.02.2016 gdzie dotrzymano 7 dniowego terminu na złożenie zażalenia.

Trzeba przypomnieć, że tu zostały wydane dwie klauzule wykonalności jedna w dniu 26.03.2015 r. i 24.11.2015 r., w tym przypadku klauzula wykonalności została wydana z naruszeniem art. 794 kpc. W przytoczonym akapicie Sąd nie

wskazał o jaką klauzulę chodzi. Trzeba również zaznaczyć , że uchylenie klauzuli z dnia 26.03.2015 zmieniło również terminy uprawomocnień. Nie można się zgodzić z akapitem sumującym w treści postanowienia : „Jak już wyżej wyjaśniono ,nakaz zapłaty z dnia 16.01.2015 został pozwanemu doręczony skutecznie w dniu 7.07.2016, a zatem stał się on prawomocny z upływem dnia 21.07.2015 r. Postanowieniem referendarza sądowego z dnia 24.11.2015 zasadnie nadano mu klauzulę wykonalności i z uwagi na to nie podlega ono uchyleniu.” Data 7.07.2016 jest datą, która nie może być przyjęta, gdyż w tym czasie nie dostarczono pozwanemu rzekomych dokumentów. Postanowienie referendarza zostało co do klauzuli uchylone w dniu 22.06.2015 r. a ponowne nastąpiło wadliwie z pominięciem art. 794 kpc oraz nie ustosunkowano się do treści postanowienia z 22.06.2015 , art.359 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc. W dalszym ciągu nie dostarczono pozwanemu w sposób prawidłowy pozwu i nakazu zapłaty. Do zawiadomienia o wszczęciu egzekucji komornik z 9.02.2016 dołączył załącznik z którego można domniemywać , że nakaz został wydany na dokumenty , które są nieważne , nie mogą być podstawą do wydania nakazu , są to dokumenty przedawnione.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy nie naruszył art. 139 kpc , gdyż pozwanemu prawidłowo doręczono nakaz zapłaty z dnia 16 stycznia 2015 r. poprzez awizo. Należy wskazać , że skutek nieprawidłowego pierwotnego doręczenia owego nakazu , słusznie uchylono postanowienie z dnia 26 marca 2015 r. o nadaniu nakazowi klauzuli wykonalności. Zarządzeniem z dnia 11 czerwca 2015 r. doręczono ów nakaz na adres wskazany przez pozwanego w jego piśmie z dnia 23 maja 2015 r. Wraz z nakazem doręczono pozwanemu odpis pozwu z załącznikami oraz pouczeniem. Przesyłka była prawidłowo awizowana dnia 22 czerwca 2015 r. a następnie 30 czerwca 2015 r. Zwrotu przesyłki dokonano dnia 8 lipca 2015 r. a więc po upływie 7 dni od daty ponownej awizacji. Czyni to zadość regulacji przewidzianej przez art. 139 § 1 kpc. Słusznie zatem sąd I instancji uprawomocnił nakaz z dniem 21 lipca 2015 roku , kiedy upłynął termin do jego zaskarżenia. Nie ma przy tym żadnej sprzeczności w tym , że pozwany nie odebrał przesyłki z nakazem zapłaty , zaś odebrał w lipcu 2015 r. późniejsze postanowienie Sądu z dnia 22 czerwca 2015 r. Wobec prawidłowego doręczenia nakazu sąd nie miał żadnych podstaw aby doręczać go pozwanemu po raz kolejny. Dlatego doręczeniu podlegało tylko samo postanowienie z 22 czerwca 2015 r. , gdyż była to osobna przesyłka. Pozwany w żaden sposób nie uprawdopodobnia przy tym , że awiza w dniach 22 i 30 czerwca 2015 r. nie miały miejsca. Same jego twierdzenie w tym zakresie nie może być podstawą do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego postanowienia. Odnosząc się zaś do kwestii informacji pozwanego o braku możliwości odbierania korespondencji , to z pisma pozwanego z 30 lipca 2015 r. wynika , iż dopiero od 10 sierpnia 2015 r. miał on nie podejmować korespondencji. Niezależnie zatem od skuteczności takiego oświadczenia , nie dotyczyło ono okresu kiedy był awizowany nakaz zapłaty w czerwcu 2015 r. Pozwany nie wskazuje żadnych okoliczności , z których wynikałoby dlaczego w czerwcu 2015 nie odbierał korespondencji pod wskazanym przez siebie adresem. W tej sytuacji sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty wniesiony w lutym 2016 r. podlegał słusznie odrzuceniu jako wniesiony po terminie. Natomiast przedmiotem niniejszego postępowania nie jest analizowanie podstaw do wydania nakazu zapłaty i sąd nie może tutaj oceniać zasadności roszczenia powoda.

Prawidłowo także została nadana powyższemu nakazowi klauzula wykonalności przez referendarza sądowego , skoro nakaz uprawomocnił się z dniem 21 lipca 2015 r. Zatem w myśl art. 777 § 1 pkt 1 kpc stanowił on tytuł egzekucyjny i wobec wniosku wierzyciela nie było podstaw do odmowy nadania mu klauzuli wykonalności. Należy przy tym wskazać , iż zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu odnośnie pkt 2 postanowienia z 16 września 2016 r. jest niedopuszczalne , gdyż w myśl art. 767^{3a} kpc Sąd Rejonowy w tym przypadku orzekał jako sąd II instancji. Zgodnie zaś z art. 394 § 1 kpc zażalenie zasadniczo przysługuje na orzeczenia wydawane w I instancji , zaś postanowienie z 16 września 2016 r. w pkt 2 nie należy do tych postanowień sądu II instancji , na które przysługuje zażalenie zgodnie z art. 394² kpc. Zatem w tej części zażalenie jest niedopuszczalne i należało je odrzucić w myśl art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.